

"40 YILLIK BİR ŞEY"...

Özlem DUYUNÇ

Takvim yapraklarında birkaç aya, gözünüzde ve gönlünüzde çok uzun zaman dilimlerine -abartısız birkaç yüzyıla belki de!- sarkan bir ayrılığın ardından yine o kente yolculuk. Özlem, tüm hücrelerinizi tutsak almıştır.. Telefonla haberleşilir.. "..... filanca.... bende.. kalacak yerini ayarla.." der. Peki, "Sen bir çaresine bakamaz mısın?" diyecek olursunuz, yanıtı "hayır.." dir.

Bir Ağustos sabahı, 07 sularında, gene lanetli kenttesinizdir. Cep telefonunuzu açarsınız hemen, belki arar umuduyla? Otogarda karşılanmak mı? Boş hayaller kurma.. İyi saatte çok mu oldular ki? Son çeyrek yüzyılda topu topuna 2 kez anımsarsınız : İlki eski terminalde kolonyacının önündekidir. Sonki de çeyrek yy. sonra yeni terminalde, diyelim 6-7 ay önce olmuştur her nasılsa?

Servis beklersiniz 1 saat. Yorgun, uykusuz ve de sabırsızısınızdır. Yurtdışındaki "bir dostun" evi liman olur. Kendinizi dar atarsınız içeri. Ev kirlidir, sinmez içinize. Başlarsınız çamaşır suları ile temizliğe. Öfke ve geriliminizi net bir mazohizmle kendinize yönlendirdiğinizin ayırındasınızdır pek ala. Zaman nasıl geçecektir? Gözünüz kulağınız telefonunuzdadır. Ne zaman aramıştır ki? Hep siz çevirmişsinizdir. Gene öyle olur.. Dayanamazsınız, elleriniz uzanır.. Evi yanıtsızdır.. işyeri de. Üstelik Cebi kapalıdır! Eliniz böğrünüzde kalır. Bu denli yakın ve bu denli de uzaksınızdır taptığınız kadına, idolünüze, putunuza.. lanetli kentte. Telefonuna bir ileti bırakırsınız son çare.

"Geleceğimi biliyorsun, 'dayım ve sana ulaşamıyorum. Nasıl davranmam gerektiğini bildirir misin lütfen?.." diye kendi kendinizce heyhehlenirsiniz...

Hayrettir, arar! Programınızı sorar.. Toplantıya gireceğinizi söylersiniz 14.00'te. "Akşama doğru biter.." diye sesiniz titreyerek, buluşma hasretinizin gemleyemediğiniz tınılarını yüklersiniz hecelere. "Çıkınca ara.." komutunu alırsınız, ödül gibidir, ümitlenirsiniz. Özlem yangınları tüm bedeninizi, sağduyunuzu sarmıştır, çaresizsinizdir. Nasıl bir kimya ise, denetim kuramazsınız kendi üzerinizde. Sağduyu, korteks, analiz, sentez mentez hepsi vız gelir. Yasası yoktur meretin. Ya da vardır, kendine özgü ve mutlak olup bizim zavallı akıl yasalarımızı-masalarımızı zerrece takmaz! Aldı mı bugurgacına, inim inim inletir. Ne bunca yaşınıza bakar, ne başa, ne de titrinize..

Paçavraya çevirir ve de paramparça eder Garibi..

Akşam olur, yorgun ve uykusuzsunuzdur. Saat 20'ye koşmaktadır. Umutla bilmem kaçınıcı kez, yine uzanırsınız telefona. Kendisinin konuğu olduğundan,de birlikte olalım seçeneği sunarınız. Yanıt belli belirsizdir. bu kez işyerinde yanında ve de vardır. Saat 22'ye doğru kapatacaktır. Ortalık yerde dolaştığınızı, ne yapmanız gerektiğini lütfen bildirmesini dilersiniz. Buyruk yukarıdan gelecek ve gereği yerine getirilecektir..

"Gelir kapına dayanırım, seni çok özledim.." diye feryatla seçeneksizliğinizi, çaresizliğinizi bilmem kaçınıcı kez eklersiniz son bir çabayla. Siz O'na mecbursunuzdur şakasız, abartısız.. Bunu iyi bilir.

Tatlı düşlere dalarsınız bir an.. Dilinize bir acı nağme takılır :

- Aşk bu özleyiş bu hiç belli olmaz, kalbim duruverir kapında / dudaklarında..

Terennüm ederken birden ürperirsiniz.. Hiç ama hiç şaka değildir. Göğüs kafesinizden, can evinizden ince, derin bir sızı basbaya yoklar! Yürek vurgunudur şakasız.. Heyhat, alıp götürmez.

Omzunuzda gittikçe ağırlaşan çantanızla intihara yürür yürürsünüz.. Sokak, işyeri, kat.. Oraya kilitlenmişsinizdir. Saat 22 demiştir ya olası kapanma saati için, belki o zaman arar diye yokuşu tırmanmayı hızlandırırsınız. Fiziksel bitkinliğiniz ve dizgin tutmaz coşkulu özleminiz vurgun yemiş yorgun yüreğinize birlikte yüklenirler.. Nefes nefesenezsinizdir. Dayanırsınız.. İçinizde çocuksu bir heves uyanmıştır çağıl çağıl.. Karşı kaldırımda durmak ve ola ki 10 (22.00) gibi ararsa:

"Cânâ! pencereden bak, ben aşağıda, kaldırımdayım..." diyebilmek..

Aceleyle erişirsiniz saat 10 olmadan penceresinin dibine. Işıklar hâlâ yanmaktadır, herhalde Sevgili de içerdedir. Kapatıp gitmemiştir çok şükür..

..... Sokak, Ağustos sıcağında, bir Cumartesi akşamının olabileceği ölçüde hareketlidir. Oturursunuz taş bahçe duvarına. Gözlerinizi odaklırsınız işyerinin ışıklarına. Salon, 1 oda ve mutfak yanmaktadır. Bir ara mutfak söner. Zavallı yüreciğiniz kıpır kıpırdır. Kapatıyor diye fırlarsınız yorgunlukla çöktüğünüz taş duvardan. Saat 22.30 olmuştur. Sabrınız tükeniyordur. Tarifsiz, gemsiz arzularla kollarınızın arasına almak Cânâ'yı.. Bir serap gibi, çölün suya hasreti gibi ve bilmem daha neler gibi. Aman tanrım, bir elin parmaklarına ek, 1 kez daha olabilecek midir ki? Cep telefonunu çaldırırsınız son bir çabayla.. Çıldırılmak işten değildir. Hamur gibisinizdir..

Mutfağın ışığı gene yanar. Daha beklemeniz gerekecektir.. Yılgınlıkla, küüt diye çökersiniz alçak beton duvara. Saat 23 olur.. Liseli gençler gibi sevgilinin yollarını beklemektesinizdir. Oysa biyolojik yaşıınız epey olmuştur. Tek çare gibi gözükken cep telefonunuza bir daha sarılırsınız. İlk söz olarak, yanında yeğeni vardır.. Utana sıkıla, ".....'ım, camdan bakarsan beni görebilirsin.." dersiniz bir çırpıda. O da ne? Mekanik, buz gibi bir tonla yanıt alırsınız : "Görüyorum.." Ve bu kez gümbür gümbür göçersiniz..

"Görüyorum.." sözcüğünün tınılarında hiçbir coşku, sevgi, şefkat, ürperti tonu yoktur. Yıkılırsınız..

Ne denli ayrı dünyaların insanlarıymışız meğer! Deprem uğultularıyla ezilirsiniz.. Bilmem kaç tonluk şahmerdanlar dövmektedir naif bedeninizi. Darmadağın olmuşsunuzdur. Lanetli kentin laneti tüm haşmeti ve azametiyle üzerinize yağmıştır. Sersemlersiniz.. "..... 'yi geçir, görüşelim.." dersiniz.. Balyoz gibi bir yanıt daha alırsınız, tek sözcüktür : "HAYIR.." Sevgili azim gazaptadır..

Ağustos sıcağında Hiroşima'nız olur, Nagasaki'niz olur zerre abartısız. Kahrolur, bitersiniz..

"Ben sokaklarda sürtmeye devam ediyorum, eve gidince ara lütfen.. dersiniz."

Ve O, hiçbir şey söylemez. İyerinin ışıkları söner. Gözünüzü binanın çıkış kapısına dikersiniz. Hiç yoktan, gecenin loşluğunda 7-8 m uzaktan da olsa, 40 yıldır uğruna yanıp tutuştuğunuz çocukluk aşkınız kadını görebileceksinizdir! Dokunmadan, koklamadan, konuşmadan, sarılıp öpmeden, O'nu içmeden adeta! Liseli aşıklardan betersinizdir. Saniyeler yıl olur. Katılmış, perişan, beklemektesinizdir. İşyerinin kapısı kilitlenecektir, asansör çağrılacaktır, gelmesi beklenecektir. Binilecektir, aşağı inilecektir, kapısı açılacak ve binadan dışarı çıkılacaktır.. Neredeyse tarihsel zamanlar gibidir her bir evre.. Ölçek saniyeler değil bin yıllardır.

Yaşamınızın kadını kapıda belirir. Siluet gibidir görebildikleriniz. Kolsuz bir giysi vardır üstünde. Dönüp bakmaz bile size.. Yanındaki genç adamla (Yeğenim dediği??..) yokuş yukarı yürürler.. Sizi yoran, kendi de yorgun ağır çantanıza uzanırsınız, omzunuzdaki alışkın yerini bulur hemen.

En katı vicdana bile sığmayacak biçimde, 1 saati aşkın süre, gece yarısı kapısında bekleyen sizi "yok sayarak" yürür. İnsan psikolojisinde en derin iz bırakan tutum ya da cezalandırma : **Yok sayma!**.. Çok ama çok ağır gelir, içinize sindiremezsiniz, adeta molekülleriniz kavrulmuştur..

İp kopmuştur, sizi tuhaf birtakım güçler çeker. Adımlarınız O'nun büyüsündedir. Jules Verne'nin Ay'a Seyahat'indeki köpek ölüsünden hiçbir farkınız yoktur. Çekimin büyüüne kapılmışsınızdır, cazibedesinizdir! Serseri gibisinizdir. Ürkek, korkak, meraklı, hepsinden önemlisi biraz daha göreyim, yakından göreyim diye sürüklenirsiniz ardından. Yürürler, yürürler.. Karmakarışık duygular içinde, suçluluk, isyan, kahır.. izlersiniz. K.... Camisi'nin üst taraflarında bir sokağa girerler. İlerde, benzetebildiğiniz kadarıyla sevgilinin beyaz renkli olduğunu yakıştırdığınız aracına binerler. Sokak tek yönlüdür ve size doğru gelip çıkmaları gereklidir. Köşe başında, daha yakından bir kez daha görürüm diye, nefesinizi tutar, 4 nala bir atlıdan farksız koşturan, "gallop" ritminde yüreğinizin gümbürtülerini bastırmaya çalışarak beklemeye koyulursunuz.

Hayrettir, ne gelen oluudur, ne de sokağa aracıyla giren.. Kim bilir, belki de kişiliksizce arkasından sürüklendiğinizi sezmiş, aracı sokak içinde ters yöne döndürüp gitmişlerdir.. İsyani ile, kahır ile sessiz sedasız, içiniz sökülür, bir başınıza inler, inlersiniz.. "Tanrı" nız böyle reva görmüştür..

Yüreğinizin derinlerinden kopup gelen feryatlarınızı kimsecikler duymaz, tam bir paçavrasınızdır.

Ruhunuz, benliğiniz, kişiliğiniz, beklentileriniz, özlemleriniz, aşkınız, umutlarınız ve de onurunuz... ayaklar altında bir paspas gibi çığnenmiş, paramparça edilmiştir. Bunları hak edecek ne kusur ettiğinizi sorarsınız kendi kendinize.. Yanıtını bulamazsınız, veremezsiniz; acınız devleşir, içinize sığmaz. İsyanız büyür, azmanlaşır.. "40 yıllık çocukluk aşkınız" hazin bir sonla, yanardağlar gibi, bir gece yarısı, lanetli kentin o Sokağı'nda kendini, her şeyi bir çırpıda tüketmektedir..

Yarım yüzyıl boyunca bu denli ağır, kahreden, ölümcül vurgunla yaralayan böylesi bir aşağılanma yaşamamışsınızdır. Ayakta durmakta zorlanırsınız, bacaklarınız titrer, gözleriniz kararır, mideniz bulanır. İnsan, insana nasıl gaddarca zulmedebilir, çözemezsiniz. Adına "vicdan" denen o yüce erdem, koca bir yanılsama mıdır yoksa? Sevgi, aşk nasıl böylesine nefret kusabilir ki??

??!!

* * * *

"40 Yıllık Bir Şey" in final gecesi olsa gerektir.. Evet evet, ta kendisi.. Beter bir film gibi tıpkı. Birkaç mutlu sahnesi yaşanmamışçasına kısa; ayrılıkları, acıları on yıllar boyu cehennemi süren..

* * * *

Saat gece yarısını devirmişti. Lanetli kent, iğrenç bir günü daha yutmuştur. Hava boğucudur, sıcak ve çok nemlidir. Uzun yıllardır ilk kez kravatınızı gevşetme gereği duyarsınız. Başınız dönmekte, şakaklarınız zonklamaktadır.. Çeyrek yy önce de (.../... / günü) böylesine "ağır" bir günde, yine lanetli kentte, kapıdan sizi kovmuştur Sevgili !.. Kapıyı yarım açmış, sizi görünce

ağzına geleni söylemekle yetinmeyip, bir de yüzünüzü tırmalamıştır. Akla hayale gelmeyen fiziksel bir saldırıdır. Korunma güdüsüyle güçlkle sakınmışsınızdır. Yaklaşık bir yıl öncesinde (.../.../ günü) başlayan nişanlılık, sizin ve ailelerin bütün çabalarına karşın, kesin biçimde o gün bitirilmiştir. O eve bir kez daha, yüzüğünüzü bırakmak için gitmiş ve çeyrek yy. dir da hiç uğramamışsınızdır. Masum kaçamaklara ve de kutsanmış nişana tanık o ev, bir kuzgun gibi aşkınızı yiyip bitirmiştir.

* * * *

.....'in İlkokulu'nda 40 yıl önce başlayan **çocukluk aşkı**, işte böylesine hazin, yüreğinizi kanatan bir sefalete sürüklenir. Fuzuli gibisinizdir :

*Fuzuli rind-i şeydadır, hemişe halka rüsvadır
Sorun kim bu ne sevdadır, bu sevdadan usanmaz mı?*

Gece yarısı, her nasılsa, yurtdışındaki bir *dostunuzun* evindedesinizdir.. Yapayalnızsınızdır. Kanınız donmuş, dolaşımınız durmuştur neredeyse. Nefes almakta zorlanmaktasınızdır. Cep telefonunuzu kapatmadan çıkarır, karşınıza korsunuz. Bir bira açarsınız, açsınızdır da. Bilgisayarınızda yüklü bir CD örneğine, Sevgiliye birkaç ay önce armağan ettiğiniz 25. Yıl Andaç'ına dalarsınız. Sevgiliye yazdığınız şiirler, mektuplar, serenatlar, nişan fotoları.. Yutulursunuz.. Saatler akar, akar. Şafak, sancılı ve de çok zor bir doğumla söker.. Korka korka, fısıltıyla kendinize sorarsınız :

Bu bir "**kişilik bozukluğu**" olmalı !? O'nda? Bende? İkimizde de ??

Evet, çok acı ama yalın, apaçık bir olasılık, hatta net bir trajik tablo. Korkarız ki; ortada *özel bir kişilik bozukluğu olmalı??* diye hayıflanarak mırıldanırsınız. Öylesine geç, acı bir tanı ki..

Tüm bunları "normal" insan davranışı olarak açıklamak olası mı? Aşkın yalnız gözü mü bunca kör? Kulağı, ağzı, sağduyusu, her bir şeyi felç değil mi?.. En yalın gerçek bile yıllar yılı tanımlanamıyor, yadsınıyor, hain (!) kuşkular bastırılıyor ve tapılan kadına, **Tanrıçanıza** elbette yakıştırılmıyor, zerre toz kondurulmuyor. En belirgin biçimde 3 maymunlar oynanıyor; kusurları bile meziyet..

... Ağustos gecesi vurulan son kahredici darbe, en az, çeyrek yy öncesinde yüzünüze kapanan kapıdan daha hafif bir travma değildir! Aradan geçen yaklaşık 25 yılda, hiçbir biçimde, taciz edici en küçük bir davranışınız bile olmamıştır ki, Sevgilinin bu öfke patlamasını ya da "sigorta atmasını" (??!) hak edesiniz? Aksine bu bakımdan olağanüstü sabırlı ve özenli olmuştunuzdur. Bağrınıza taş basarak, 20+ yıl, dile kolay, yaşamınızın baharında O'nu hiç ama hiç rahatsız etmemişsinizdir! Taa ki, birkaç yıl önce, yaşamın cilvesine bakınız ki, raslantıyla ablasının evinde görüşene ve O size "gel seni bir öpeyim" diyerek sarılana dek.. İşte o gece, uzun yıllardır küllenen (?!?) kor alevler, lavlar gibi hemen harlanmış ve bu yine, O'nun evinde, karşılıklı, sabaha dek süren muazzam bir katarsis ile Mevlana'nın "**Şeb-i aruz**"undan geri kalmamacasına yaşanmıştır üstelik.

Çeyrek yy. önce, henüz nişanlı iken, uzak bir Anadolu kasabasında "her şeyiyle" sizin olmasına karşın, lanetli kentte bir başkasıyla aldatarak belinizi kıran hayın darbeyi vurmuştur. Yaşadınız, şu ana dek acısını unutamadınız, hazmedemediniz bu aldatılmanın, terkedilmenin, reddedilmenin.. Yaşama küstünüz.. Mutluluğu unuttunuz. Bunları sevgiliye aktarma fırsatınız da oldu o raslantısal görüşme sırasında. O'nun evinde, 21 bitmez yıl sonra, tarifsiz biçimde, yine can cana olduğunuzda.

Ayrılıktan 21 yıl sonra, mutlak bir **Şeb-i aruz**'dur o gece ve Mevlana ile Şems'in buluşması halt

etmiştir, kesinlikle halt etmiştir bizimkinin yanında. Sevgili saatlerce ağlamıştır, tam bir *katarsis'* tir yaşanan. Siz acılarınızı, özlemlerinizi, yüreğinizde sürekli kanayan kör kurşun yarasını vakarla kendinize saklarken, O kaç evlilik geçirmiştir.. Hiçbirinde mutlu olamamış ve mutlu etmemiştir !? Bütün bunlar ne anlama gelmektedir? Sevgili, süttten çıkmış ak kaşık olmayabilir mi? Artık sormalıydık! İş yaşamı da çok istikrarsız (?) gitmiş ve ani bir kararla -kafası kızarak!- erkenden emekli bile olmuştur?? **Cana'nız = Tanrıçanız** neden böyle derin dalgalıdır acaba?

* * * *

Bu dizeler lanetli Ağustos gecesinden 3 gün sonra yazıldı. Hemen ardından hışımla kalkarak değil. Artık 5. yılına girdi, gönlümüzün acılı mahzenlerinde kan kırmızısı tutsak bir şarap gibi demlendi. Bir ortak dostun 4 yıl kadar önceki sözleri kulaklarımızda yankılanıyor : "*Abi, bu kız seni dağıtır..*" Demek ki danışmak gerek, dışardan başkaları yalın gerçeği çok rahat görebiliyor. Hem de ne dağıtma! 40 yıldır vargücümüzle yüreğimizin fanuslarında ondurmaya çabaladığımız, gizil sevilerimizle beslediğimiz aşkı Sevgili, kahrederek tüketti; sokaklarda hüznün ve sefaletle bitirdi.

Bunları yazmak ve insanlarla paylaşmak istedik. Yazma alışkanlığımız olmalı, bunu önemsemeliyiz. Bu deneyimimiz insanlığa, belki bir varsıllaşma sağlayabilir. İlgili literatüre -artık hangi anahtar sözcüklerle ilişkilendirilecekse- aşk mı, sevgi mi, ihanet mi, kara sevda mı, ihtiras mı, karşılıksız aşk mı, platonik aşk mı, aldat(ıl)ma mı, aşkın metafiziği mi, edebiyat mı, öykücülük mü, vicdansız sevgili mi, vicdan mı.. her ne ise.. Birilerine inceleme malzemesi oluşturur belki de, kim bilir?

Bu çok hazin "**40 Yıllık Bir Şey**" öyküsü, ola ki bir işe yarar, biz de görürsek, bizim terapimize de katkı sağlayabilir. İtiraf etmeliyiz ki, bizim "*cehennem ateşimiz*" hâlâ, için için yanıyor. Küllemek pek de olası gözüküyor. Dileriz başarabilir ve ileride belki bunun da kısa öyküsünü paylaşırız. Baş edebilecek miyiz, doğrusu 5 koca yıl sonra hâlâ, hiç ama hiiç emin değiliz. Gün ola harman ola..

İnsandan umut kesilir mi? Yunus gibi : Aşk boyadı beni kane / Gel gör beni aşk neyledi..

Her şeye karşın, karşı cinse "**AŞK**" soylu, yüce, erdemli bir insan davranışı. Olağanüstü, tarifsiz!

Her şeye karşın, herkes mutlaka aşık olmalı. Hem de derinlemesine, çılgıncasına. Eğer birlikteliğe, ortak yaşama dönüştürülebilirse ne hoş, -ki korkarız çok azı böyle- değilse; eskilerin deyimi ile -kendimize hiçbir pay çıkarmadan- "insan-ı kamil"e erişmenin, bizim bildiğimiz başka yolu yok.

Her şeye karşın, yine de, 40 koca yıl içinde çok kısa da olsa, bize yaşattığı güzellikler, tarifsiz mutluluklar, paha biçilmez birliktelik "*zaman*" ları adına sınırsız bir *özlemle, duyunçla*;

- Selam olsun sultan sevgiliye, **aşk olsun!** Varsın O, eşsiz, biricik "*Cânâ*" mız, mutlu olsun..

Bize de, dayanabilir ve sabır gösterebilirsek, kâm almak düşsün. Niyazımızdır, **Mal Sahibi** dayanç ihsan eylesin lütfen ve us-bilim öncülüğünde sağduyu, karşılıksız aşkta da sonunda egemen olsun. İnsanlar böylece bilgeleşsin, aşkaları faninin faniye aşkını aşsın, yepyeni ufuklara kanatlansınlar.. Ki; gizil gerçekliklerini keşfedebilsinler, özlerini çözebilsin; sonsuzluğa, **yokluğa** karışabilsinler...

- amcanın toprağı bol olsun.. Bense, 24 yıl ara ile 2 Ağustos'ten beri 2. kez sende gömülüyüm, diri diri. Ne talihli ölüyüm ben! Topraksız, Cânâ'ya gömülü.. 280706.